

phici S. P. mei Francisci suppositis humeris sustineri: « Vere, inquit Pontifex, hic est ille, qui opere ac doctrina, Christi sustentabit Ecclesiam. » Sic in breviario Franciscano, die 5 Octobr., lectione 6. (32. Unde in coronatione Papæ, tertia collecta seu oratio canitur de S. P. N. Francisco; canitur enim prima de Spiritu sancto, ut illuminet, secunda de beata Virgine Maria, ut protegat, tertia de S. P. N. Francisco, ut sicut reparavit Ecclesiam, eandem sustentet. Ita Kazenberger, in *Supplement. Theologiæ* Sporer, in *prærogativis ordinis nostri seraphici*, n. 10, et alii.

* Secus legimus in opere inscripto, *Sacrarum caeremoniarum sive Rituum ecclesiasticorum libri tres ab Augustino Patricio ordinati, et a Marcello Corcyrensi archiepiscopo primum editi, nunc vero tandem in duos tomos distributi, ac innumeris pene mendis purgati, et commentariis aucti, auctore Josepho Catalano Oratorii S. Hieronymi Charitatis presbytero*, Romæ 1750, lib. 1, tit. 2, § 16, tom. I, pag. 113, ubi scribitur: « Deinde (Papa) in voce dicit: *Gloria in excelsis Deo, Pax vobis*, et orationes opportunas, videlicet de die et de Spiritu sancto, et ultimo dicit secretam orationem pro se, quæ habetur in consecratione episcoporum. » Ad quæ Catalanus Commentar., num 7, pag. 116 seqq., hæc habet: « Finita reverentia, surgit Papa sine mitra, ut idem nostrum Cæremoniale inquit, et legit *Introitum*, et *Kyrie eleison*, sustinente librum cardinali episcopo, cum aliis assistentibus; deinde in voce dicit, *Gloria in excelsis Deo, Pax vobis*, et orationes opportunas; etc. Incensato altari, ex præscripto caeremonialis Gregorii X, itemque ordinis Romani, auctore Cajetano, et ms. Piersanctiani codicis, Pontifex demum sedit ad eminentem sedem, et dicit, *Dominus vobiscum*, vel *Pax vobis*, cum *Gloria in excelsis*, ut dies requirit, et postea dicit *Orationem Dominicam* alte, et aliam dicit pro se secreta. Recensetur *Oratio Dominica* in his caeremonialibus, quia scilicet juxta eorum præscriptum ritus ipse consecrationis, benedictionisve novi Pontificis die Dominica peragebatur. Sed audiamus laudatum Burchardum, qui enarrans ritum servatum post electionem Innocentii Papæ VIII, § 209, ita scribit: « Facta reverentia, cardinalium scilicet et prælatorum, ut supra, surgit Pontifex, deposita mitra, et cum assistentibus tantum cardinalibus dicit *Introitum*, et *Kyrie eleison*, cantoribus interim *Kyrie eleison* cantantibus. Missa dicta est de Octava Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis. » Tum vero, § 210, ita subjicit: « Dictis per Pontificem *Introitu* et *Kyrie eleison* cessarunt cantores, et Papa dixit: *Gloria in excelsis Deo*, quod cum assistentibus complevit more solito; tum in dicta sede dixit: *Pax vobis*, et *Orationem de Octava*; qua sub sua conclusione completa, dixit aliam orationem, etiam alta voce dicens: *Oremus. Deus, qui corda fidelium*, etc., quam etiam sub sua conclusione complevit, et ea completa inte-

rim, quoad cantores responderent, Amen, « dixit secreta aliam pro se, stans, ut prius, videlicet: *Adesto supplicationibus nostris Omnipotens Deus, et quod humilitatis nostræ gerendum est ministerio, tuæ virtutis impleatur effectus. Per Dominum.* » Sed de hac oratione jam supra. *

(33. Insuper utilissimum, ac summe expediens est, quod plures, et variæ institutæ fuerint, et vigeant in Ecclesia catholica religiones. *Communis*, cum sancto Thoma, 2-2, qu. 183, art. 2, et qu. 188, art. 1 et seq., et patet experientia, et fatentur etiam Pontificia oracula, inter quæ signanter illud Gregorii XIII, merito prolatum in laudem et gloriam præclarissimæ Societatis Jesu in constitut. incip. *Ascendente*; et ad rem facit illud psalm. XLIV, ibi: *Asitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato circumdata varietate*, ubi per reginam, Ecclesiam; per varietatem autem, qua decoratur, varias religiones, plures interpretes intelligunt, teste Reiffenstuel, lib. in *Decretal.*, titul. 31, n. 58. Tum quia, cum variæ sint inclinationes et propensiones hominum nec sint in omnibus pares vires et habilitates, ex speciali Dei providentia plures ac variæ religiones saluberrime ac sapientissime fuerunt institutæ, ut si una religio alicujus inclinationi, propensioni, viribus ac habilitati non quadraret, alia pro inclinatione et viribus in promptu haberetur: nam in cap. *Quia diversitatem* 5, De concess. præbend., sic expresse dicitur: « Quia diversitatem corporum diversitas sæpe sequitur animorum. » Et juxta illud poetæ:

Velle suum cuique est, nec voto vivitur uno.

Unde Apostolus ad *Corinth.* VII, 20, sic dicit: *Unusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat*, et *ibid.*, v. 34, subjungit: *Unusquisque in quo vocatus est, fratres, in hoc permaneat apud Deum.*

(34. Nimia tamen et excessiva multitudo, et varietas religionum, tanquam confusio- nis causativa, est evitanda; unde merito in concilio generali Lateranensi sub Innocentio III, sic fuit statutum, ut expresse referatur in cap. *Ne nimia* 9, De religiosis domibus, ibi: « Ne nimia religionum diversitas gravem in Ecclesia Dei confusionem inducat, firmiter prohibemus, ne quis de cætero novam religionem inveniat, sed quicumque ad religionem converti voluerit, unam de approbatis assumat; similiter qui voluerit religiosam domum de novo fundare, regulam et institutionem accipiat de approbatis; » et concordat omnino cap. *Religionum diversitatem* unic., De religiosis domibus in 6, ibi: « Religionum diversitatem nimiam, ne confusionem induceret, generale concilium consulta prohibitionem vetavit... repetita constitutione districtius inhibemus, ne aliquis de cætero novum ordinem, aut religionem adinveniat, vel habitum novæ religionis assumat. »

(35. Religiones in specie, quamvis plures sint, tamen fere omnes sub quatuor princi-

paliorebus regulis, S. Basilii videlicet, S. Augustini, S. Benedicti, et S. P. N. Francisci militant, exceptis aliquibus infra assignandis, quæ in pluribus quatuor præfatis regulis se uniformantes, propria statuta, et peculiare constitutiones pro regulis habent. Barbosa, lib. II *Jur. Eccles. univers.*, cap. 41, n. 20; Layman, lib. IV, tract. 5, cap. 2, n. 3; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 25; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 34, et alii communiter.

(36. Quatuor ordines Mendicantium quatuor fluminibus paradisi sunt comparati ab Eugenio IV, constit. incip. *Summa divina bonitatis*, allata in Bullario inelyti ordinis prædicatorum, tom. III, p. 12 et seq.

ARTICULUS II.

Quoad primam principalem regulam, et militantes sub ipsa.

SUMMARY.

1. Prima principalior Regula est Sancti Basilii ab eodem sancto instituta. — 2. Olim ab eo tempore, quo in Ecclesia pro monachis, sive religiosis scripto regulæ cæperunt institui, semper dictæ Regulæ consueverunt approbari et confirmari ab episcopis. — 3. Et talis consuetudo duravit usque ad tempus concilii Lateranensis, in quo approbatio et confirmatio religionum fuit reservata soli Romano Pontifici. — 4. Monachi S. Basilii in Provincia Siciliae, Calabriae et Apuliae fuerunt reformati, et eorum constitutiones fuerunt approbatæ ab Eugenio IV. — 5. Basilianorum religioni seu congregationi unitum fuit eremitorium dictum *del Tordon*, et alia similia, et forma gubernandi illa fuit statuta a Gregorio XIII. — 6. Monachi omnes S. Basilii ad unam tantum congregationem fuerunt redacti sub uno abbate generali, et forma gubernandi fuit ei præscripta a Gregorio XIII. — 7. Monachi Basiliani obtinuerunt licentiam habendi in Hispania duo monasteria pro reformatis, et recipiendi in eis novitios, et propriæ constitutiones pro his fuerunt statuta a Clemente VIII. — 8. Sub divi Basilii Regula militant ferme omnes monachi Græci et Orientalis Ecclesie. — 9. Sub hac Regula militavit aliquando congregatio Armenorum; hodie tamen illam Sancti Augustini observat. — 10. Item sub hac Regula militaverunt quandoque Carmelitæ. — 11. Hodie tamen aliam observant, quam una cum Carmelitarum religione approbavit Honorius III. — 12. Carmelitarum Regulam in suo primævo rigore sine ullis moderationibus Apostolicis observat religio Carmelitana Discalceata, quam Regulam una cum qualitatibus a S. Theresia additis confirmavit Grego-

(133) Joseph a Puteo in opere, cui titulus: *Dilucidazioni critico-istoriche sulle relazioni degli antichi e moderni scrittori della vita di S. Basilio Magno*, date a luce dal P. D. Giuseppe del Pozzo, maestro di sacra theologia, ed abate generale dell'ordine del medesimo Santo, in Roma 1746, cap. 9, n. 5, pag. 56, annum, quo monasticum ordinem S. Basilii instituit, legesque monachis dedit, annum circiter 362, fuisse censet. Sic enim habet: « L'epoca... fortunata e felice della promulgazione delle sante regole di Basilio, e della fondazione della sua monastica religione fu circa la creazione del mondo 4415, circa l'edificazione di Roma 1115, e circa la comune salute 362. Nella Chiesa universale regnava il Pontefice Liberio, nell'imperio d'Oriente e d'Occidente Giuliano Apostata. Governava la Chiesa d'Alessandria sant'Atanasio, richiamato al governo del suo gregge per esser

rius XIII. — 13. Hæc Carmelitana familia Discalceata separata fuit a reliquo corpore ordinis cum proprio generali sibi dato a Clemente VIII. — 14. Carmelitarum Discalceatorum congregatio in Italia separatur ab Hispanica, et eadem retinet privilegia.

(1. Prima igitur principalior regula est S. Basilii ab eodem sancto instituta anno 361, Pontifice Felice II, imperatore Juliano Apostata, ut refert Barbosa, *loc. cit.*, n. 21. Vel circa annum 359, plus minusve (133), ut tradit Miranda, in *Manuali prælatorum*, tom. I, quæst. 4, art. 1. Sanctissimus hic monachorum antiquorum Orientalis Ecclesie patriarcha fuit primus, qui monasticum statum (134) reformavit, et ea omnia, quæ ab Antonio Magno, Hilarione, Pachomio, et utroque Macario (135) pro instruendis illius temporis monachis, et religiosis verbo tenus audierat, et sibi fuerant tradita, litteris mandavit, atque quibusdam demptis, aliis vero additis, confecit Regulam, quæ fuit approbata et confirmata ab illius sæculi episcopis, eo modo, quo tunc temporis religionum Regulæ consueverant approbari et confirmari; de quo quamvis nihil reperitur expressum, satest, ut id dicere possimus, quod in concilio generali 7 (quod est secundum Nicænum) Regulæ ejusdem fit mentio, tanquam de Regula juris per Ecclesiam approbata et confirmata. Sic Miranda, *loc. citato*.

(2. Olim enim ab eo tempore, quo in Ecclesia pro monachis, sive religiosis scripto Regulæ cæperunt institui, semper dictæ Regulæ consueverunt approbari et confirmari ab episcopis, ut tradunt communiter doctores, et signanter Bellarminus, lib. *De monachis*, cap. 4; Miranda, *loc. citato*, q. 2, art. 6; Rodriguez, lib. 1, *Qq. regul.*, q. 1, art. 1; Pirrhing, l. III *Decretal.*, tit. 31, n. 6; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 9, et desumitur clare ex concil. Chalcedonensi, cap. 4, relat. in cap. *Quidam monachorum*, 10, caus. 18, q. 2, ubi expresse habetur, quod nulli erigant monasteria sine auctoritate et licentia episcopi, ibi: « Placuit igitur neminem, aut ædificare aut constituere monasteria, aut oratorii domum sine conscientia ipsius civilis episcopi. » (3. Et talis consuetudo duravit usque ad tempus concilii Lateranensis, quod fuit celebratum anno 1215,

stato trucidato dalla plebe il crudele Giorgio invasore della medesima. In Antiochia presedeva Paolino discepolo di Eustachio, vescovo di Sebaste. E in Cesarea di Cappadocia occupava quel riguardevole trono l'arcivescovo Diano.

(134) Vide sancti Basilii Magni Vitam a Maurinis ejus operum editoribus perscriptam, cap. 4, n. 5.

(135) In codice Regularum ab Holstenio edito part. 1, in qua SS. Patrum orientalium Regulæ ad monachos continentur, Regulæ S. Basilii præeunt Regulæ S. Antonii abbatis, S. Isaie abbatis, SS. Patrum Serapionis, Macarii, Paphnutii, et alterius Macarii, SS. Patrum alia, S. Macarii abbatis Nitriensis, S. Pachonii abbatis Tabennensis, ejusdem, et Theodori epistolæ, S. Orsiesii doctrina monastica, et incerti Regula Orientalis.

cujus concilii sit mentio in cap. *Ne nimia* 9, De religiosis domibus; in cuius sumario expresse dicitur: « Novam religionem non licet constituere sine auctoritate Romani Pontificis; » et quod religionum approbatio et confirmatio fuerit postea reservata soli Romano Pontifici, habetur clarius ex cap. *Religionum diversitatem* unic., De religiosis domibus in 6, et cap. *Quod votum* unic., De voto et voti redemptione, item in 6, ibi: « Per professionem expressam vel tacitam alicui de religionibus per Sedem Apostolicam approbatis. »

(4. Monachi S. Basilii in provincia Siciliae, Calabriae et Apuliae fuerunt reformati, et eorum constitutiones fuerunt approbatae, et forma gubernii seu regiminis circa superiorum electiones cum reliquis fuit eis praescripta ab Eugenio IV, const. 26, incip. *Inter curas*.

(5. Basilianorum religioni seu congregationi unitum fuit eremitorium dictum *del Tordon*, et alia similia, et forma gubernandi illa cum religiosis in eis existentibus fuit statuta a Gregorio XIII, const. 46, incip. *Cogit*.

(6. Monachi omnes S. Basilii ad unam tantum congregationem fuerunt redacti sub uno abbate generali, et forma gubernii fuit ei praescripta a Gregorio XIII, constit. 58, incip. *Benedictus*, et iterum a Clemente VIII, constit. 11, incip. *Quae ad restituendos*.

(7. Monachi Basiliani obtinuerunt licentiam habendi in Hispania duo monasteria pro Reformatis, et recipiendi in eis novitios; et propriae constitutiones pro his fuerunt statuta a Clemente VIII, const. 103, incip. *Altissimi*.

(8. Sub divi Basilii Regula militant ferme omnes monachi Graeci et Orientalis Ecclesiae; et ejusdem Regulae professores (136) fuerunt inter alios sanctos, etiam S. Ephrem, S. Chrysostomus, S. Gregorius Nazianzenus, S. Joannes Damascenus, SS. Hieronymus, Pachomius, Hesychius, Cassianus, Heraclides et alii quamplures; fuitque haec religio

(136) Lucas Holstenius in *dissert. cit.*, cap. 3: « Ex haecenus dictis, inquit, de multitudine ubique colentium vitam monasticam in utroque sexu, facile cupiam vetera ex praesentibus aestimanti persuaderetur fuisse primis illis temporibus diversos, et certo caractere discriminatos monachorum ordines, prout postea institutum, praesertim in Mendicantibus, quorum universae quamvis late sparsae familiae, sub uno peculiari capite certis, et cuique propriis officiis ac legibus Deo militant. Valde fallor, si jam tum primis sex septemve Ecclesiae saeculis iste usus invaluerat. Certe vestigia mihi quidem non apparent, qui quocumque intueor, uniformem ubique monachatus rationem, et facilem, ac promiscuum invicem transitum, mutuumque comitatum professionum, et cenobiorum cerno. Orientales monachi quando in Occidentem venerant, cum ibi profitentibus religiosam vitam sine discrimine censebantur: vicissim Occidentales in Oriente; quod cum innumeris exemplis demonstrari possit, unum tantum hic afferam Cassiani, et Germani Gallorum monachorum, qui Aegypti monasteria peragraverunt instituti monastici cognoscendi causa, et animo in patriam referendi haustam inde

primis saeculis celeberrima. Miranda, *loc. cit.*, n. 4, art. 1; Barbosa, *loc. cit.*, a n. 21; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 25, et alii passim.

(9. Sub hac Regula militavit aliquando congregatio Armenorum sic appellata, eo quod ex Armenia in Italiam translata sit, ubi habitum S. Basilii aliquot annos portavit, ejusque Regulam servavit utendo caeremoniis Graecis. At progressu temporis, eo quod videretur insolitus apud Latinos ejus vivendi mos, religiosi Regulam S. Augustini assumpserunt cum habitu parum dissimili ab habitu religiosorum S. Patris Dominici. Et monasterium principale, ac caput hujus congregationis Genuae situm est, diciturque S. Bartholomaei; (10. unde Armeni per Italiam dici solent Bartholomeitae (137). Barbosa, *loc. cit.*, n. 2; Tamburini, *De jure abbat.*, tom. II, disp. 24, q. 3. n. 4 et sequentibus, ubi etiam de monialibus et equitibus S. Basilii.

(11. Item sub hac Regula militavit quoque Carmelita. Barbosa, *loc. cit.*, n. 24; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 30, et alii (137). Hodie tamen aliam observant, quam una cum Carmelitarum religione approbavit et confirmavit Honorius III, anno 1226, constit. 8, incip. *Ut vivendi*, cui constitutioni inserta est Regula dicti ordinis, de ejus initio, quamvis satis clare non constet, patet tamen de ejusdem approbatione et confirmatione per d. const. 8 Honorii III.

(12. Carmelitarum Regula in suo primario rigore sine illis moderationibus Apostolicis observat religio Carmelitana Discalceata: quam Regulam una cum qualitatibus a S. Theresia additis confirmavit Gregorius XIII, 22 Junii 1580, constit. 64, incip. *Pia*. (13. Haec Carmelitana familia Discalceata separata fuit a reliquo corpore ordinis cum proprio generali sibi dato a Clemente VIII, die 20 Septembris 1593, constitut. 25, incip. *Pastoralis officii*. (14. Carmelitarum hujusmodi Discalceatorum congregatio in Italia separatur ab Hispanica, et ea-

notitiam disciplinae, in suum et popularium suorum usum; unde satis apparet, existimasse ipsos unum esse in commune omnium ubique monachorum modum et usum religionis profitenda.)

(137) Congregatio ista exstincta et suppressa fuit ab Innocentio X, const. *Commissa nobis*, die 29 Octobris, anno 1650, Bullarii Romani edit. Mainardi, tom. VI, part. III, pag. 216 seq.

(138) Non omnes scriptores a quibus Lucius noster accepit, quae de religionibus regularibus hoc, et proximis articulis tradit, in illarum origine investiganda diligenter versati sunt, et quae laudant Romanorum Pontificum diplomata, habuisse praeculis videtur. Quamobrem lectores monemus, ut illos consulant, qui ordinis cujusque Annales, vel historias accurate scripserunt, quorum catalogum dat Langler de Fresnoy in opere Gallico idiomatico perscripto, atque Italice reddito, cui titulus *Metodo per istudiare la storia*, tom. II, cap. 11, et tribus proximis, adeantque Aloysium Guerra in Epitome citat. Constitutionum Romanorum Pontificum, tom. III et IV, in quibus praecipua diplomata ad ordines quosque regulares virorum ac mulierum spectantia recenset.

dem tenet privilegia, quibus gaudet Hispanica congregatio; Clemens VIII, die 13 Novembr. 1600, const. 71, incipient. *In Apostolica*.

ARTICULUS III.

Quoad secundam principialem regulam, et militantes sub ipsa.

SUMMARIUM.

1. Secunda principalior Regula est S. Augustini ab eodem sancto instituta. — 2. Duo a S. Augustino instituti fuerunt ordines, scilicet eremitarum et canonicorum regularium. — 3. Sub utriusque hujus ordinis Regula plures militavit, et militant congregationes, et quidem ex Bordono congr. 34 canonicorum regularium, et congr. 18 eremitarum, et inter omnes, comprehensis etiam ordinibus militaribus 97, refert Tamburinus. — 4. *Canonicorum Lateranensium ordo* institutus fuit in primitiva Ecclesia a Christi discipulis, et postea a S. Augustino. — 5. Ordo canonicorum Lateranensium quare sic dictus. — 6. Canonicis Lateranensibus aliquas constitutiones praefixit Sixtus IV, et licet non essent amplius in ecclesia et monasterio Lateranensi, sed in unam congregationem essent redacti, statuit tamen, ut nomen retineant. — 7. Canonici Lateranenses tenentur portare vestem lineam super habitum. — 8. Isti canonici cum fiunt episcopi, uti possunt habitu, quo alii episcopi, qui saeculares erant presbyteri. — 9. Praefati canonici non sunt cogendi interesse processionibus publicis ultra solitum. — 10. Praecedunt omnes regulares, et vadunt immediate post clerum saecularem. — 11. Sancti Frigidiani canonicorum Lateranensium congregatio. — 12. Sancti Jacobi de Spatha canonicorum regularium congregatio. — 13. Sancti Rufi canonicorum regularium congregatio. — 14. Portuensium canonicorum regularium congregatio. — 15. Arosiensium canonicorum regularium congregatio. — 16. Mortariensis canonicorum regularium congregatio. — 17. Marbacensis canonicorum regularium congregatio. — 18. Sancti Quintini Bellovacensis canonicorum regularium congregatio. — 19. Sancti Laurentii de Plebe martyrum, sive de Ultio canonicorum regularium congregatio. — 20. Sancti Victoris Parisiensium canonicorum regularium congregatio. — 21. Sancti Sepulcri canonicorum regularium congregatio. — 22. Sanctae Mariae ad Rhenum canonicorum regularium congregatio. — 23. Sancti Jacobi de Cella Volana canonicorum regularium congregatio. — 24. Sanctae Crucis Conimbricensium canonicorum regularium congregatio. — 25. Sanctae Mariae de Crescentiaco canonicorum regularium congregatio. — 26. Vallis viridis canonicorum regularium congregatio. — 27. Sancti Antonii de Vienna canonicorum regularium congregatio. — 28. Praemonstratensium canonicorum regularium congregatio. — 29. Scholasticorum canonicorum regularium congregatio. — 30. Cruciferorum canonicorum regularium congregatio. — 31. Windesimensium canonicorum regularium congregatio. — 32. Mussiensium canonicorum regularium congregatio. — 33. Sancti Demetrii, seu S. M. de Metri canonicorum regularium congregatio. — 34. Sancti Spiritus Venetiarum canonicorum regularium congregatio. — 35. Frigianaria canonicorum regularium congregatio. — 36. Sancti Petri de Monte Corbulo canonicorum regularium congregatio. — 37. Sancti Salvatoris canonicorum regularium congregatio. — 38. Sancti Georgii de Alga canonicorum congregatio. — 39. Sancti Marci canonicorum Mantuanorum congregatio. — 40. Cruciferorum Sancti Cleti canonicorum regularium congregatio. — 41. Sancti Spiritus in Saxia canonicorum congregatio. — 42. Eremitarum S. Augustini ordo a quo tempore incepit. — 43. Sancti Guillelmi eremitarum congregatio. — 44. Jambonitarum eremitarum

congr. — 45. Sancti Hieronymi in Hispania eremitarum congregatio. — 46. Beati Petri de Tisis eremitarum congregatio. — 47. Illicitana eremitarum S. Augustini de Observantia congregatio. — 48. Carbonaria S. Augustini eremitarum congregatio. — 49. Perusina eremitarum S. Augustini congregatio. — 50. Lombardiae eremitarum S. Augustini congregatio. — 51. Sanctae Mariae Montis Hortoniae eremitarum S. Augustini congregatio. — 52. Baptistellorum eremitarum S. Augustini congregatio. — 53. Pollensis, seu dulcita eremitarum S. Augustini congregatio. — 54. Calabriae, seu Zampana eremitarum S. Augustini congregatio. — 55. Dalmata eremitarum S. Augustini congregatio. — 56. Germanica eremitarum S. Augustini congregatio. — 57. Sancti Pauli primi eremite congregatio. S. Augustini Hispanica. — 58. Congregationes variae eremitarum S. Augustini per Alexandrum IV unitae. — 59. Eremitarum Discalceatorum S. Augustini congregatio. — 60. Haec congregatio eremitarum Discalceatorum divisa est in Hispaniam et Italiam. — 61. In supradictarum omnium congr. S. Augustini formis, et regula reperiuntur etiam propriae cujusque generalis congreg. sanctimoniales Deo inservientes cum magno devotionis et sanctitatis incremento. — 62. Armenorum, seu modo S. Bartholomaei de Genua congregatio. — 63. Sanctissimae Trinitatis Redemptionis captivorum congregatio. — 64. Beatae Mariae de Mercede redemptionis captivorum congregatio. — 65. Praeclarissimus praedicatorum ordo. — 66. Monialium S. Patris Dominici ordo. — 67. Tertii ordinis de Penitentia S. Patris Dominici congregatio. — 68. Servorum Beatae Mariae ordo. — 69. Servorum Beatae Mariae Reformatorum congregatio. — 70. Beatae Mariae servorum eremitarum congregatio. — 71. Tertii ordinis servorum B. Mariae congregatio. — 72. Fratrum Penitentiae S. Mariae Magdalenae ordo. — 73. Mulierum penitentium congregatio. — 74. Charitatis Fratrum congregatio. — 75. Jesuatorum S. Hieronymi congregatio. — 76. Monialium Jesuatorum congregatio. — 77. Sancti Ambrosii ad Nemus congregatio. — 78. Apostolorum seu apostolorum Fratrum congregatio. — 79. Sancti Hieronymi de Fesulis Fratrum congregatio. — 80. Hospitalitatis, et infirmis servientium congregatio. S. Joannis Dei. — 81. Sancti Pauli primi eremite congregatio. Lusitana. — 82. Sanctissimae Trinitatis Redemptionis captivorum Reformatorum et Discalceatorum congregatio. — 83. Discalceatorum Reformatorum Sanctissimae Trinitatis Redemptionis captivorum congregatio. Gallica. — 84. Discalceatorum Reformatorum B. Mariae de Mercede congregatio. — 85. Sancti Antonii abbatum in Flandria congregatio. — 86. Alexianorum fratrum congregatio. — 87. Bonorum hominum congregatio. — 88. Clericorum Hospitaliariorum congregatio. — 89. Clericorum vitae communis congregatio. — 90. Theatinorum clericorum congregatio. — 91. Sancti Pauli Decollati, seu Barnabitarum congregatio. — 92. Boni Jesu clericorum regularium congregatio. — 93. Clericorum regularium Somaescae, seu S. Majoli congregatio. — 94. Ministrantium infirmis clericorum regularium congregatio. — 95. Minorum clericorum regularium congregatio. — 96. Sub regula S. Augustini militavit, et adhuc militant etiam plures ordines militares, seu equestres, et in primis equestris ordo S. Lazari. — 97. Equestris ordo Sancti Sepulcri. — 98. Praeclarissimus equestris ordo S. Joannis Hierosolymitani, seu Melitenensis. — 99. Equestris ordo S. Mariae Teuloniensis. — 100. Equestris ordo S. Joannis Aconensis, et S. Thomae martyris. — 101. Equestris ordo S. Jacobi in Hispania. — 102. Equestris ordo S. Jacobi in Lusitania. — 103. Equestris ordo S. Mariae Gloriosae apud Italos. — 104. Equestris ordo S. Mariae de Mercede. — 105. Equestris ordo S. Mariae de Monte Carmelo apud Gallos.

(1. Secunda principalior Regula est S. Augustini ab eodem sancto instituta circa an-